

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ói khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ćel

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždy kobotu w Smolerjez knihicziščetni w Budyschinje a je tam ja sčtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Sswjatki.

1. Kor. 2, 6—15.

To je tón džeń, kotryž tón Anjes čžinil je. Wu-
hotujeće tón rócžny čžas s mejeimi hačž do rohow woltarja. Tón Anjes je Bóh, kotryž naž roškwěćži. Tak dyrbjeli
tež my wschitžy dženska spěwacž a wystacž, hdy bychmy
prawi kšchescžijeno byli. Wschaf je šwjatkovny šwjedžeń
wjepěly šwjedžeń kšchescžijanskeje žyrkwe, jeiny narodny
džeń, hdžež je so něhdy sažožiła a hdžež dyrbjia wschitke
jeine džěćži so šradowacž; ale prawe kšchescžijanske šwjek-
lenje a šradowanje tak husto pobrachuje na tutnyh dnjach.
Hdyž šu něhdy ludžo na přěnim šwjatkovnym šwjedženju
pohladawšči na přěnich wuczobnikow, kotřiž buchu wschitžy
połni šwjateho Ducha, so prascheli: ščto sechže s teho
byčž? dha bychmy dženska pohladajo na te wošady, kiž
šwjateho Ducha nimaju, se šrudnosćžu so praschecž mohli:
ščto sechže s teho byčž? Štyskno a šrudno mohło nam
wokoło wutrobny byčž, hdyž šlyšchimy wo móžnym šču-
mjenju a rěčenju s druhimi jasyłami a hdyž widžimy
přěnju šwjatkovnu wošadu, kotraž bě jena wutroba a jena
dušča, hdyž tak pschirunamy tehdyšče čžasny s něćžišchim
čžasom. Haj, móžne ščumjenje čžehnje sažo po šwěćže,
ale žane ščumjenje s wyšoka šem, tež wohnjowych pło-
mjenjow je doščž, ale tón Anjes je njeje šapalič, tež rěčow
džerži so doščž, ale bjes Božeho Ducha a tež doščž wu-
čzerjow a předarjow čžěla a šwěta, ale malo tajkich, kiž
šu se šwjatym Duchom žalbowani. Šeno se šrudnosćžu

móžemy so dopomnicž na přěnje šwjatki. A tola nje-
dyrbimy dha my nětko žane šwjatki šwjecžicž? Hdyž tež
njejšu nětko šwjatki powšchitkowne wulećže šwjateho Ducha
po žylym šwěćže, dha wschaf móže tola kóždy čžiche šwjatki
šwjecžicž we šwojim domje, we šwojej wutrobje, kaž něhdy
tamny Kornelijuš, tamna Lydija, pschetož šwjatny Duch
pschezo hiščče wukhadža. So wón pak pschezo hiščče
wukhadža, pschezo hiščče ščutkuje, to nam tež japoschtoł
Šawoł wobšwěćčuje s tym, so nam mjenuje te šnamjenja,
po kotrychž pošnajemy, hačž šwjateho Ducha mamy abo
niz. Duž rospominajmy šebi to praschenje:

Na čžim dha pytujemy, so Božeho Ducha mamy?

Na tym, hdyž to ewangelion Šhryštufowe mamy
pošnate:

1. jako Božu mudrosćž a
2. jako Božu móž.

Korinthižy běchu to ewangelion Šhryštufowe šlyšcheli
a pschijeli we wěry, ale někotražkuli štrachota w tutym
Korinthiskim měščže ewangelijej pschezo hiščče hrožesche.
Korinth bě bohate měšto, hdžež tež wulka šwětna mudrosćž
a wucženosćž so namaka a wjele duchapolnych a šdželanych
ludži bydlesche. Duž móžachu Korinthižy tež tole ewan-
gelion Šhryštufowe jara lohžy mēčž sa wucžbu, kotraž
dyrbjesche hiščče s čžłowškej mudrosćžu dopokašana byčž.
Pschecžimo tajkemu mēnjenju pak japoschtoł Šawoł móžnje
rěćži. Šhryštufowe ewangelion je wjele bóle wēž, kotraž
je wyšoko pošbēhnjena wysche wscheje čžłowškej mudrosćže

a wysche wscheho rosoma czelneho czlowjeka. Czelnny czlowjek smjeje tole evangelion pschezo jeno sa blasnoscz a hluposcz, a jeno temu czlowjetej, wot Bozeho Ducha ros-
swetlenemu, je tole evangelion najwyschscha mudroszcz. Na tym pak mozemy tez my pytacz, hacz Bozeho Ducha mamy abo niz. Je nam hischcze evangelion Khrysturowe, kschiz Khrysturowy, so smy psches Khrysta czerpjenje a wumrjecze wumozeni, je nam tak potajnstwo nascheho wumozenja hischcze hluposcz a pohorschenje, dha my Bozeho Ducha nimamy; je nam pak wono najwyschscha mudroszcz Boza, dha smemy rzez, so Bozeho Ducha mamy. Tole potajnstwo wumozenja njeje nam czelo a krej sjewila, ale Bozi Duch.

Tuta mudroszcz Boza, kotraz nas psches Khrysta zimjenje, czerpjenje, wumrjecze a horjestacze s hracha wumozni a nas sczini saho Boze dzeczi, je czelnemu czlowjetej potajna, nedorosnymliva; czelnny czlowjek s zplym swojim rosomom ju sapschijecz njemoze, wona je jemu blasna. Duž tez ton Knjes kam prajesche: Ja cze khwalu, Wotcze, so by tajke potajil tym mudrym a wuczonym. So pak wjele swetamudrych a sdzelanich ludzi so temu evangelijej smjeje a jo saczibnje, dopokaze nam runje, so je wono Boza mudroszcz. Glejcz, tu mysliczku, so Boh swojeho jeniczkeho narodzeneho Syna da, so bychmy my psches njeho wodacze hrachom, zimjenje a sboznosc mli, tule mysliczku njemozesche hebi tola zadny czlowjek wumyslacz, ale to je mysliczka, kotruz žane woczto njeje widzalo a žane wucho njeje klyschalo, ale kotruz mozesche jenož Boh nam czlowjekam sjewicz. Czlowjek se swojim duchom moze jeno srosymicz a posnac czinjenje a waschnje druhich czlowjekow, schtož pak w Bosy je, to nichto njewě khiba Bozi Duch, a komuz chze to Boh sjewicz psches swojeho Ducha. Tež duch sweta njemoze Boha a jeho radu posnac, dokelz duch sweta nima niczo pschesjene s Bozim Duchom a duž tez starschi a wyschchi meichnizy židowskeho luda, napjelnjeni s duchom sweta, nejbu Jesuša posnali. Duž prajesmy so netko: je nam to potajnstwo wumozenja psches weru do Khrysta Boza mudroszcz, dha je nam to sa snamjo, so Bozeho Ducha mamy.

Tole evangelion dyrbymy pak tez shonjene mecž jako Bozu moz. Czeho dla wostawa tole evangelion wjele, wjele kschelczijanam potajna mudroszcz a hluposcz? Niz teho dla, so maja twjerdu hlowu, ale teho dla, so maja twjerdu wutrobu a so njechadza posnac we swojej samopradosczzi, so wumozenja potreba. Bozi Duch pak dawa nam to evangelion shonicž jako Bozu mudroszcz a Bozu moz psches to, so czlowisku hordu mysl lamje a ponizuje a czlowjeka pokutneho czini. Schtož chze Bozu radu a Bozu mudroszcz posnac, ton dyrbi prjedy hlubinu swojeje samšneje hrěschneje wutroby posnatu mecž. Tehdy jemu sahdze jeho samšna mudroszcz a pradoszcz a won prajcha so: schto dyrbyu czinicž, so sboznny budu? Hdž pak je won halle shonil ponizowazu moz evangelija, dha potom tez shoni jeho posplynjazu moz psches skutlowanje Bozeho Ducha. Swetna mudroszcz wschat moze nam tez pucz ke krašnym wezam pokasacz, ale nam sproznym moz dacž, so tez po tajkim puczuhodžimy, to wona njemoze, a nowych czlowjekow nas wona czinicž njemoze, to moze jeno Boza mudroszcz evangelija psches moz swjateho Ducha. To widžimy tez na swjatyh japoschtolach, kotřiz bu wobnowjazu moz evangelija a Bozeho Ducha na hebi shonili a duž bu japoschtol Petr, prjedy tak bojasny a hlaby we

werje, po swjatkach mozny a hlyny we werje, a Saulus, prjedy njepscheczal teho Knjesa, potom pscheczal teho Knjesa. Tule mudroszcz Bozu w Khrystušu mejachu woni shonjenu a duž mozachu tez sa nju czerpicz a wumrjecz, pschetož wona be jich shonjenje a zimjenje. — Džela dha pak Bozi Duch tez we nas? Smny my snutskownje ponizowani a a dowjedzeni k posnaczu swojich hrachom, pokhostani nascheho stareho, kniczomneho zimjenja dla, ale tez posplynjeni k nowemu zimjenju psches Ducha mozny? Boh je nam w evangeliju moz k wschemu dobremu, Boh budž nam w nim tez najwyschscha mudroszcz. Samjen.

Wulecze swjateho Ducha.

Scp. st. 2, 1—13.

Stob: Tat Bozi Syn kam pschilaje —

Džen swjatkow dopjelnjeny je

A w jenej myšli hromadže

Ssu pōbli Jesušowi.

D sjednoczuj tež tōnle wjas

Nas kschelczijanow kōždy cžab,

Kiž mēr a luboscz nowi.

A s njebež nahle schumjenje

Kaž mozny wēt' so posbeže,

S nim dom bu napjelnjeny.

Tež nam, o Bozi wodnycho,

Daj saczowacz tak kplynje so,

Nasch duch budž s mozu kschczeny.

A wohenjowe jasyki

Ssu rosdbželene nad nimi,

Sich zply dom be jasnny.

Tež nasche zyrkwe rosšwētluj,

Do předarjom swój wohen dui

Sa swjaty wušny cžabny.

A wschitzny polni Ducha bu.

We druhich rēczach rēczachu,

Kaž Duch da wurjekowacz.

Pjelit nas tež s tymle wohenjom,

Dha s Bozim kłomom kōždy dom

Sso budže wobšbožowacz.

Sswēt pak jich jeno wušmēscha,

Wōn njeridži moz s wuškota

A praji: „Či bu pjeni.“

Nas, Knježe, wotšerw po hnadže

S tym prawym winom radosče,

Ssmny w dušchi wurudženi.

Se swojim swētkom wuczēt ty

Nam, Ducho Bozi, s wutroby

Wschu staru mrošocžinu;

Njech, schtož nas dželi wot Boha:

Wkud, czelnoscz, kšobcz a njewēra

Sso s naschich dušchow minu.

Twój swjaty wohen sahub wscho,

Schtož hrěschne we nas hiba so,

Wōn sahor cžiste žadny;

Budž dušcha we tym bohata,

So sraduje so Sbožnika

A jeho Ducha hnadny!

Někotre swjatkowne myšle.

(Po Frommelu a Wilsfeldtu.)

Sswjaty Duch, kiž bu swjatkli wulaty, je pschezo a pschezo hiščeže móžny a Khrystuša we słowje pschekraŕnjuje. Dyrbju-li pschirunanje wustwolicež, dha bych prajił: Kaž pschi telegrafu elektriska reka so psches grót dale wodži, tał so na kóždej staziji tu kamšnu depeschu pišče a so móže so depescha wotpišacž, hdyž tu jeno něchtó je, kiž na nju ledžbuje, tał dže wot přeničy swjatkow kem reka swjateho Ducha na grocže słowa a sakramenta do wschěch krajow, a hdyžkuli je wutroba, kotraž na to ledžbuje, tam pišče swjaty Duch psches grót biblije, swjateje lšchčenizy, swjateho wotkasanje, psches kóžde předomanje ewangelija tu njebiesku powjesč do wutroby: „Sa šym cze s wěcznej lubosčju lubował teho dla šym cze s lutej dobrotu k šebi czahnył.“

„Woni počachu rěčecž s druhimi jazykami“. Druhe jazyki, druhe rěče. Běchu rěče druhich ludow, ale bě tež hewal žyle hinajšcha rěč. Rasche rěče s Khrystuša nejšku hiščeže nicžo hačž džěczaze bajkanje. Dyrbi nowa twjerda rěč byčž; twjerda pschecžimo jebanju skazeneje wutroby, kotraž Khrystuša a šwět hromadu měšča; twjerda pschecžimo šwětej, hdyž čže naš se šlódkim šłowom sawjesčž abo s hordym wolanjom stróžicž.

Próstwa.

Twój Duch, o Knježe, wodž
Mje pschezo w prawej czěrje,
Wjcho dobre do mnje plodž,
Mje domjedž k žimej wěrje;
Njech wón mje roškwěcži
A wjedže k Šesufej,
Bucz k duchow sbóžnosčji
Džě žadny drugi njej.

Šchtož Tebi hrosnosč je,
Njech w Ducha mozy hidžu,
So plody prawdosčže
Kosčž we žiwjenju widžu;
Niž jeno pokluchač,
Ně, činječ šłowa byčž,
To duchowny je twar,
Kiž dyrbi k šbožu tyečž.

Duž, Knježe, pokhli mje
Tež činicž, šchtož ja šlyšchu,
A spočž, so we wěrje
Šso s kwapnej draštu psychu;
Twój Duch njech hnadnje da
Mi prawe pšnacže,
Dha směju psches Khrysta
Tam trónu šbóžnosčže!

K. A. Fiedler.

Š swjaty Ducho, pój wschak k nam!

Kjany džěč běšče, czoply a lubosny. Semja běšče so šwoju rjanu draštu woblekta, kiž so we wschěch barbach šwěczěšče — selena a běka, czěrwnjena a módra. Wschudžom běšče czicho, kur runje horje czehnješče. Šso šdasche, kaž bychu štworjenja šebi nješwěrike wodnyhnyčž a bychu žedžiwje czakale na šlubjenje šwojeho Štworicžela. Duž na dobo šwjatkowne šwonny šawonichu a wolachu s jašnym šyntom psches horn a doły: Šójcže, pójčže, čaš tu je, wschitko je hotowe! Na šarje, kiž w lipach šthowana šteješče, wony šararja s jeho myšlow wubudžichu. Čaš je, wón šam

pschi šebi praji. Hiščeže juntrócž nutrije wo šwjatkowneho Ducha ša šwoju wutrobu profchěšče a potom hiščeže wo to, so čyž jemu tón Knjes tola jenicžku dušchu džęšča wobradžicž, kotrejž bychu tež wopravdže swjatkli pschisčle, so by napjeljnena byla s mozu s wškolosčže! A jako wón šwoju modlitwu wušpěwawšchi postany, běšče jemu, kaž by hlób šašlyšchal: „Tebi šo štań, kaž ty wěriš šy!“ A Šóbh běšče wopravdže jeho nutru modlitwu wušlyšchal, niž jenož jena wutroba, ale jedyn žyly dom bu roššwětleny a nowe žiwjenje swjatkli do njeho pschinješčchu.

Šynk šwonow běšče k wschěm domam wo wšy klinečal. A durje šo wotewriču a we šwjedženškej draščže cži ludžo czehnješču, šwoje špěwarške w rukomaj, horje k Šožemu domej. Šola Šhěžorež Šurja běchu tež na to šwonjenje czakali; haj woni běchu hižom dołho, wjele dlěje hačž cži drusy wo wšy, czakacž dyrbjeli. Šurjowa mandželška běšče dołho šhora byla. Wjele wschaf běšče ju tež w pošlednim čašju potrjehilo. Ana a macžer a lubošne džěczatko běšče ša krotki čaš psches šmjercž šhubila. Nětko běšče do šarschisheho doma, wot šarschjeju herbowaného, šacžahnyla. Šrijedy bě drje šo jej, hdyž dyrbjješče mjes žyšmi ludžimi byčž, husto domoj čyžko a nětko běšče domach a šo tola prawje domjaza czucz njemóžšče. Woni wschaf běchu nětko na jene dobo bohacžki buržy ludžo, ale ta šrudoba, kotraž bě ju potrjehila, jej tola pschchluboko do wutroby rěšasche. To drje běšče našchemu Šurjej wulke wiešele, jako Šóbh jemu k jeho přenjonarodženemu šynkei hiščeže lubošnu džowczicžku wobradži. A s žyčej wutrobu šo tola wješelicž njemóžšče. Šón hladašče s wulkej štarosčju na šwoju lubu mandželštu Šeńku a widžješče, kał běšče jejne woblicžo blěde kaž ta běka plachta, na kotrejž ležješče. A wona běšče tał šłaba, šo běšče hižom hušcžišcho šwojim lubym božemje prajił, duž běšče Šurij pschi jejnym ložu kaž džěczžo plakał a hałle prawje pšnał, kał ju lubuje. A jako žadny čłowjek, jako tež lěkar jemu nadžiju njecžinjješče, dha wón šašo šapocža šo k Šohu wo pomož wołacž. Šón to dołho činik njebě a duž šo to jemu tež s woprědka tał prawje radžicž njechasche. To běšče jeno krotke bėdženje s Šohom. „Wona njekmė wumrjecž, ty mi ju wsacž njekmėšch, ja njemóžu bjes njeje byčž!“ Šemu šo šdasche, kaž by jeho modlitwa nochžyla nicžo pomhacž. Šako pak lěkar po dlějšchim čašju špšna, šo šo s šhorej něšchto malo polěpschuje, šo wón džiwasche. Šurij njebě to widžal, ale wón šo teho dla nje-džiwasche. Šón šo dale modlesche. Šhora šebi šašo noweje šhroblosčže nadoby, miły nalětny powětr jej derje činješče. Šóšy móžšče štanycž. Duž šo nětko wobaj nutrije k šwojemu Šohu modleschtaj, šo mohloj swjatkli šašo hromadže do Šožeho doma hiečž a šwoje džěczatko wušchcžicž dacž a šo byšchtaj šo tež na lubym šwjatkownym šwjedženju s nowa narodžikoj a nowu wutrobu dostałoj.

A tón Knjes běšče jeju próštwu wušlyšchal. Nětko wołachu šwonny: Šójcže, pójčže, swjatkli tu šy! Duž šupišchtaj Šurij a Šeńka won s domu, wutrobu pošnu najšlubšcheho džaka napschecžimo temu, kiž šhorých wustrowja a kiž móže naš bohattyč a šhudnyč činicž.

Kaž roška dele pada na šemju, tał to šłowo Šože jimaj wutrobu woschewi; kaž šucha šemja miły deschčik do šo šrěba, tał wonaj to šłowo pschimsaschtaj, kotrejž profeta Čzechiel s wě częczęškim duchom džiwajo na wulecže swjateho Ducha wuprasi: „Sa čžu wam nowu wutrobu dacž a čžu wam nowocho Ducha do waš dacž, a čžu tu kamjeńtnu wutrobu s wascheho czěta wsacž, a čžu wam mjašnu wutrobu dacž. Sa čžu šwojeho Ducha do waš dacž a čžu ščinicž, šo budžecže w mošich šasnjach šhodžicž a moje prava džeržecž a po nich činicž.“ Šuriej a Šeńzy běšče, kaž by šo to wschitko jeno ša njeju předomalo. Šako šo na to šhěrlušch šapěwa: Š swjaty Ducho, pój wschaf k nam, — bě jeju

wutroba pschehnuta. Eswjatki bėchu w nimaj. A hdyž potom fwoje dźeczatko f fwojatej fchczeniŝy pschinjeŝchytaj, buch u hiŝcze junu fwojatkę w tej mlodej wutrobje a fwojaty Duch bu do njeje wulaty.

Tak Bóh tón Anješ tu modlitwu tamneho duchowneho wuŝlyŝcha, kiž bėŝche proŝył, ŝo by někoŝo f jeho poŝlucharjow teŝ wopravdže wobhnadził f mozu f wyŝkofŝcze. To powjedańcžo njech naŝ wubudzi, kiž my f Boŝej hnadu ŝaŝo fwojatkę fwojeczimy, ŝo ŝo praŝchamy, hacž teŝ ŝu nam hižom duchowne fwojatkę ŝeŝthadźale. My wŝchitŝy teho fwojateho Ducha potrebamy a žadny njeje, kotryž mohł ŝo ŝbožownje bješ teho njebjeskeho ŝwėtła fwojateho Ducha psches žiwjenje a junu psches ŝmjertny doł namaćač. Wėŝty Hall powjeda, ŝo jemu, hdyž w ŝchwajzatiŝkich horach pucžowaŝche, jeho wodžer, kotrehož bėŝche ŝebi najal, na jene mėŝto fedžblimeho ŝczini, hdyž bėŝche Hallowy pscheczel pschod někotrymi lėtami do nješboža pschichoł. „Kať bėŝche to mőžno?“ ŝo Hall woprasha. Wodžer wotmolwi: Wón na fwojeho wodžerja poŝluchał njeje; wón ŝtupi na ŝchczeŝku, kotruž bėch jemu jako ŝraŝchnu mjenował.“ Kať pucžowarjo na wyŝkofich horach, tať cžlowjekojo wodžerja f tuteho do tamneho ŝwėta trjebaja. Whtla leži huŝto wyŝche naŝcheho pucža. ŝo ŝami pschod ŝobu ŝamu cžmu widzimy. Žadny cžlowjek roŝom tať wótry njeje, ŝo mohł, prijedny hacž něŝto ŝapocžnje, roŝbudžicž, kaťki wuŝpėch to ŝmėje. Ženo tón wŝchewėdomny Bóh ŝam mőže do pschichoda hladacž. Šchtőž chže prawy pucž namaćač, dyrbi ŝo roŝkwėtlicž a wodžicž dacž wot fwojateho Ducha. Tón jemu dawa ŝtajnje tu prawu radu njebjeskeho Wótza, po kotrejž chže wón wŝchitke fwoje dźeczi wodžicž.

Šbőžny tón ŝchecžijan, kiž na fwojatkownym ŝwjedženju f žykej wutrobu f psalmiŝtom praji: „Stwoť we mni, Božo, cžistu wutrobu a dai mi noweho wėŝteho Ducha; nješacžišni mje wot fwojeho woblicza a njewŝmi fwojeho fwojateho Ducha wote mnje“; ŝbőžny tón ŝchecžijan, kiž na to napominanje fwojeho Anješja: „Daj mi, mój ŝyno, moja džowla, twoju wutrobu!“ w horjazej luboŝczi a f wjeŝekym džakom f fwojemu Anješej praji: „Tu maŝch moju wutrobu!“ To pať je jich mało, kiž ŝo žyle fwojemu Anješej podadža. Kať wjele je w naŝchim cžaŝu twjerdych wutrołow, kiž ŝroŝymjenja nimaja ŝa Bože ŝłowo, kiž ničžo nješcžuja wo ŝtutkowanju fwojateho Ducha, kiž wutroby ŝa bratrow nimaja, haj w kotrychž je kőžda ŝdobna myŝl wotemrėla. Kať wjele ŝymnych ŝwėtnych cžlowjekow nadeńdžesč, kiž drje ŝu pschistojnje živi, ale ŝebi na ničžo wŝchŝche njemhla, ale jeno ŝami na ŝebje. Kať wjele je ŝwėt lubowazych, kiž w ŝwėcze fwoje ŝpokojenje pytaja a ŝu ŝebi to ŝłowo ŝa fwoje heŝlo wuŝwolili: My chžemy jėŝcž a picž, pschetož jutŝje mőžemy morwi bycž. Kať wjele cžlowjekow ma myŝle na ŝamu ŝemju a na fwoje ŝeńŝke powoľanje, na kotrychž ničžo njepytnejŝch, ŝo pytaja Bože kraleŝtvo a jeho prawdoŝcž. Kať wjele je ŝwjeŝchnych, pola kotrychž žane dobre pschewoŝacže njetraje, pola kotrychž drje ŝymjo ŝeŝthadža, ale bórŝy ŝaŝo ŝwjadnje, dokelž bė na ŝtałojte padnyło. Kať wjele je ŝnutŝkownje morwyh, pola kotrychž je wŝcho modlenje a džėlanje, ŝhodjenje ke mŝchi a f Božemu bliđu prődne hole waŝhnye. Žim wŝchitkim praji dženŝa tón Anješ: „Ža chžu wam nowu wutrobu dacž a chžu wam noweho Ducha do waŝ dacž!“ Tón njebjeski Wótž chže naŝchu wutrobu nowu ŝczinicž psches fwojeho Ducha. Na tych wucžobnikach my widzimy, ŝchto je mőž fwojateho Ducha w nich a psches nich ŝtutkowala. Nowe žiwjenje ŝo w nich ŝapocža.

Alle je dha widžecž mješ nami, ŝo mamy mőž noweho žiwjenja? Wŝchudžom hiba ŝo druha mőž, mőž cžėmnoŝcze a njewėry. A my

f naŝtrőženjom ŝebi prajimy, ŝo je njewėra w poŝlednich lėtach w naŝtrőžazej mėrje pschibjeraka. Alle kať dha je to mőžno było? Ženicžny teho dla, dokelž tej njewėrje mało živeje wėry napschecžimo ŝtupa, dokelž ŝo mało žiwjenja hiba mješ nami ŝchecžijanami, dokelž nimamy w ŝebi živeje moŝy fwojateho Ducha. Šo dyrbimy ŝtanycž f wojowanju pschecžimo cžėmnoŝczi, — w tym ŝmy wŝchitŝy psches jene, ale nješjebajmy wŝchať ŝo f tej wopacžnej myŝlu, ŝo je pschecžimo njewėrje něŝto dokonjecž je ŝwonkownymi ŝrėdkami. Ženicžki ŝrėd je, ŝo ŝo teje moŝy džėlomni ŝczinimy, kotraž naŝ poŝylni f nowemu žiwjenju; ŝo f nowa narodženi w nowym žiwjenju ŝhodžimy a ŝo wodženju fwojateho Ducha pschepodawu. Tón nam da prawu radoŝcž a ŝhrołboŝcž a nam f dohycžu nad hrėchom dopomha. Eswjatki tu ŝu — o ŝo by tón miŝy deŝchėŝit f njebjes wŝchė ŝuche wutroby wofŝchewik, ŝo by luboŝne nalėcžo ŝeŝthadźalo a nowe žiwjenje ŝacžėlo mješ nami!

Wŝchelake f bliŝka a f daloka.

— Šłowna ŝerbŝka prėdaťŝka konferenza ŝmėje fwoju ŝhromađiŝnu ŝrijedu po ŝwjatkach, 7. junija, w 10 hodž. w ŝerbŝkim domje w Budyŝchinje.

Š Bėteje Wody. Naŝcha wotrieŝna ŝynoda bėŝche ŝańdženu pőndželu a to w Rőŝborfu. Tuto mėŝto bu teho dla wuŝwolene, ŝo bychmy pschi tej ŝkladnoŝczi tamne wuŝtawu ŝnutŝkowneho miŝionŝtwa wohladali a f žyła raŝ naŝche „wotrieŝne hłowne mėŝto“ widželi; pschetož tudy je wjele muŝow teŝ w ŝaŝtojnŝtwach, kotŝiž ŝu cžaŝ žiwjenja lėdy jedny raŝ tam byli. Šynoda ŝo ŝapocža f krotkim, ale krotym a kraŝnym prėdowanjom Šŝlepjanŝkeho knjeŝa ŝararja Šandrika, potom ŝlėdowaŝche pschewoŝcť: „Kať mőžemy njeknicžomnym piŝmam a kniham w naŝchich wofhadach wobaracž?“ Šŝlyŝchachmy ŝrudne podawki. Wujuje ŝo wo duŝchu cžlowjeka, hacž dyrbi wona pschi Wofy wostacž abo do ŝkaženja pschińcž. Njech ŝo kőždy f dobrym ŝerbŝkim piŝmam džerži, w tych ničžo ŝleho njeje. Wopokđnju ŝhodžachmy do tamnyh wuŝtawow ŝchecžijanŝkeje luboŝcze. Šsu to najprijedny wuŝtaw ŝa hłupnyh ludži (idiotow), hdyž ŝo teŝ młodženzojo w tajkej ŝluŝbje luboŝcze roŝwucžuja, potom ŝhėža ŝa ŝhamornyh a ŝtaryh ludži a ŝhėža ŝa bėdnyh. Kaťku ŝałoŝcž tam widžisč a kaťku luboŝcž, hdyž ŝo prőzujaj, tajkim ŝchitwym, ŝhromym, ŝlazatym ŝtworjeńcžkam pomhacž, ŝo bychu něŝto nawukli a džėłali. Šawėcze, ŝchtőž je tajku ŝrudobu widžal, tón njemőže ŝo Wofu dođakowacž, ŝo ma ŝtrowe ŝtawy a ŝtrowe džėczi.

Š rospominanju.

Šny-li temu Anješej prawje hłubofo do jeho pschecželneho wóczka pohladał, dha tebi ŝaŝo pschecželnoŝcž f wóczka hlada.

Dwė ruzy pomhatej f njebjesam: moja ruka wėry a Šeŝufowa hnadna ruka. Ža hnadna ruka pať je ŝylniŝcha.

Wjelele a ŝrudoba ŝtaj tajkaj bliŝkaj ŝuŝodaj, kať ŝbože a nješbože; hdyž je ŝbože w domje, nješbože hižom wonka pschodurjemi lafa.

„Womhaj Bóh“ njeje jenož pola knjeŝow duchownych, ale teŝ we wŝchėch pschewawarňjach „Šerb. Nowin“ na wŝach a w Budyŝchinje doŝtač. Na ŝchtwórcž lėta płaći wón 40 np., jenotliwe cžisťla ŝo ŝa 4 np. pschewawaju.